

Hledání pravdy o Šumavě

V předchozích letech jsem musel vytrvale odpovídat na jednu z nejčastějších zkratkovitých otázek, kterou si vymyslela veřejnoprávní média, zda na Šumavě kácet či nekácet kůrovcem napadené stromy. Moje argumentace, že otázkou není, zda kácet nebo nekácet, ale zda chránit či nechránit šumavské lesy před kůrovcovou kalamitou, před touto mediální zkratkou neobstála. A neobstála zejména proto, že média veřejnost masírovala a masíruje názorem, že kácení je zločin na přírodě a nekácení křišťálově čisté ekologické dobro. A protože většina šumavských starostů kritizuje umělé rozšiřování kůrovcové kalamity za účelem výroby umělé divočiny a následné drastické kůrovcové těžby, které snižují atraktivitu Šumavy, tak jsme mediálně označeni za příznivce kácení. Zvláště poté, co jsme se postavili proti plánované a organizované aktivistické blokádě Na Ztraceném.

Ale s výměnou vlád došlo, jako obvykle, ke změně vedení šumavského parku, s ním i ke změně kurzu a problematika kácet či nekácet, jako zázrakem utichla. Dalším mediálním zázrakem je, že se Šumava zázračně uzdravuje, obnovuje a soušky zachraňují vodu na Šumavě. Ale nikomu už nevádí, že v médiích nedostanou prostor ti vědečtí odpůrci, kteří varují, že vody zákonitě ubývá, protože blahodárny stín korun stromů zmizel na tisíci hektarech, zem rozpaluje sílicí sluneční žár, méně prší a v zimě je čím dál méně sněhu. Jde skutečně o zázrak, anebo je někde zakopaný příšlovečný pes? Lidé přeci mohou zapochybovat, zvláště když vidí, že se les i voda na Šumavě ztrácejí a že nekonečná řada kamionů odváží šumavské dříví daleko za hranice Šumavy. A co s tím? Přiznat, že rozpočet ekologického vedení šumavského parku zachraňuje výprodej šumavského lesa, anebo si vymyslet dojmavý příběh? A tak se zrodil příběh o šumavských starostech, developerských pohůncích, kteří chtějí zlikvidovat šumavskou přírodu developerskými stavbami. Příběh, který se sice nezakládá na pravdě, ale který přináší do kapes jeho tvůrců spousty peněz. K tomu a k ničemu jinému slouží petiční stánky Hnutí DUHA za záchranu Šumavy. Jeden z nich hanobí národní symbol našeho státu, Prameny Vltavy, jedno z nejnavštěvovanějších míst Šumavy, díky kterému se petiční výbor chlubí, že právě tam podepsalo petici 7 000 lidí. Pravdou ale je, že naprostá většina návštěvníků Pramenů Vltavy jejich petici nepodepsala. A protože bylo nutné politiky ohromit, vyrazilo Hnutí DUHA za podpory vědecké platformy „Vědci pro Šumavu“ se svou peticí k pražským nákupním centrům a na hlavní třídy měst. Kde jinde vykládat zasvěcené báchorky o Šumavě, než na rozpálené dlažbě mezi železobetonovými stavbami. Velmi promyšlený tah, který zapůsobí na mnohého uživatele železobetonového komplexu obchodního centra, který s pocitem provinění alespoň svým podpisem pod petici podpoří záchranu šumavské divočiny. Nač se zajímat o realitu, když petici podporují profesorské autority a kulturní fronta!

A jaká je realita?

V národním parku rozhodují pouze orgány ochrany přírody, kterými je ministerstvo životního prostředí a správa šumavského parku, nikoliv starostové. Pravdou totiž je, že zákon o ochraně přírody odňal v roce 1992 šumavským starostům většinu rozhodovacích pravomocí. Developerské projekty v šumavské přírodě realizovat nejde, protože to nedovolují zákony a nesmí to připustit ani stát, který je vlastníkem pozemků, na kterých se příroda vyskytuje. A kritika starostů směřuje nikoliv k existenci národního parku, ale k orgánům ochrany přírody, které za celé čtvrtstoletí nebyly schopny vymyslet a realizovat odpovědnou koncepci péče o národní park na Šumavě. Tuhle pravdu se ale ve veřejnoprávních médiích nedozvíte.

O Šumavě, o nás bez nás

10.6.2015 zdroj: www.ekolist.cz

Šumavský park byl zřízen v roce 1991 usnesením vlády České republiky se souhlasem šumavského regionu, který od této doby čeká, v souladu s ústavním pořádkem, na vyhlášení a uspořádání všech důležitých náležitostí spojených s existencí národního parku zákonem. Poslanecká sněmovna bude brzy projednávat vládou schválený návrh novely zákona, z dílny ministerstva životního prostředí, o ochraně přírody a krajiny, která týká všech národních parků v naší republice, ať současných nebo budoucích. Ale hlavním důvodem je právě Národní park Šumava, který svou velikostí nejen že přesahuje všechny ostatní české parky dohromady a jako jediný park se rozkládá na území dvou krajů, tří okresů a správní území pěti šumavských obcí je do národního parku začleněno zcela.

To je důležité specifikum, které novela zákona nejen že vůbec neřeší, ale šumavské obce, domy, hotely, penziony, ale i kostely, hřbitovy a školy podřizuje budoucímu zpraesnění. Pokud tedy např. navštívíte kostel sv. Štěpána ve Kvildě, či zajdete na místní hřbitov, nejen že se stále pohybujete v Národním parku Šumava, ale také v budoucím pralese, jelikož dle této novely musí veškeré využití národních parků podřídít přirozeným ekosystémům, ve kterých není pro člověka žádné místo.

Když jsme svůj boj o specifický zákon o šumavském parku prohráli, snažili jsme se uvěřit slibům pana ministra Brabce, že předloží takový návrh zákona, který nás svou kvalitou ohromí. V tom pan ministr nezklamal a jsme skutečně ohromeni. Žádná jasná a neměnná pravidla, žádné posílení spolurozhodovacích pravomocí šumavských obcí, žádné otevření Šumavy turistům. Takové prostředí se může líbit ekoaktivistům, ale ve skutečnosti bude na Šumavě prohlubovat krizový stav neuspořádanosti, kdy si každý nový ministr či ředitel bude s šumavským parkem nakládat dle svého uvážení. A že jsou i lidé součástí přírody? Koho to z politiků, kteří rozhodují o budoucnosti lidí, zajímá území s nepodstatným počtem voličů? Kdybych to měl porovnat s politickým a mediálním zájmem jiné skupiny lidí, tak zřejmě máme tu smůlu, že máme špatnou barvu pleti.

Často se právě našim obcím dávají za vzor naši sousedé v Bavorsku. Ovšem tam stát bere samosprávu jako partnera a to i v případě, že ani jedna obec není součástí Národního parku Bavorský les. I tak mají tamní obce "právo veta" při jednáních v záležitostech, které se jich týkají. My nevoláme po právu veta, ale voláme po respektování vzájemných dohod, úmluv, po slušném jednání a respektování práva na život a samosprávu tam, kde jsme doma. To jsou základní principy demokratické společnosti, které prostě na Šumavě neplatí. Zatím jsme se dočkali pouze nesplněných slibů, porušování vzájemných dohod, pomlouvačných kampaní a prostřednictvím novely zákona úplného zrušení spolurozhodování o vlastním domově.

Absence zákona, a hlavně dobrého zákona, má za následek letitý spor, který nemá v naší zemi obdoby a umělé kůrovcové kalamity na ploše větší než 25 000 hektarů, které změnily na dlouhá desetiletí tradiční podobu šumavské krajiny, jsou toho důkazem. Důkazem zmaru je v našem katastru hlavně oblast našeho národního symbolu - Pramenů Vltavy. Desítka dosavadních ředitelů šumavského parku, to je nekonečná změna koncepcí, měnících se podle ředitelů, ministrů a politických aparátů, nikoli však dle zdravého rozumu. Ministr Brabec míní novelou zákona tento stav nejen zhoršit ale v podstatě zahájit likvidaci tradiční Šumavy.

Komu mohou vadit jasná pravidla a řád?

23.10.2014 zdroj: www.ekolist.cz

Každý občan naší země musí dodržovat jasná pravidla daná zákonem. Je ovšem území kde řád platit nemusí a každý správce či ministr si může nakládat s pravidly podle svého uvážení. Tato oblast se nazývá Národní park Šumava .

Šumavský park byl zřízen usnesením vlády v roce 1991 a od této doby čeká, v souladu s ústavním pořádkem, na vyhlášení a uspořádání svých náležitostí zákonem. Absence zákona o Národním parku Šumava má za následek letitý spor, který nemá v naší zemi obdoby. Umělé kůrovcové kalamity na ploše větší než 20.000 hektarů, které změnilly na dlouhá desetiletí tradiční podobu šumavské krajiny, jsou toho důkazem.

Vláda České republiky a ministerstvo životního prostředí zastávají názor, že Šumava specifický zákon nepotřebuje s tím, že preferují vlastní koncepční řešení, kterým má být novela obecného zákona o ochraně přírody a krajiny (114/1992 Sb.) Změna obecného zákona o ochraně přírody a krajiny je určitě nutná pro sjednocení institucionálního prostředí národních parků a jejich základních pravidel, není však schopna vyřešit specifika Šumavy.

Pouze na Šumavě jsou součástí parku intravilány obcí, ale i rozsáhlé majetky měst a obcí. Dalším specifikem je fakt, že Šumava má rozlohou 68.000 hektarů, zbývající tři národní parky celkem 44.000.

Pouze Šumava je na rozhraní 3 států - Česko, Německo, Rakousko a v případě Rakouska jde o území bez zpřísněné ochrany přírody. Pouze na Šumavě je příroda před člověkem uzavírána, zatímco v ostatních národních parcích funguje turismus jako hlavní ekonomický motor příslušného regionu.

Pouze na Šumavě neexistuje plnohodnotné propojení příhraničních regionů v rámci Schengenské úmluvy, takže zde ani čtvrt století po pádu železné opony nemůžeme hovořit o dokončeném evropském integračním procesu. Velmi důležitým rozdílem je i skutečnost, že šumavský a krkonošský park je každý v jiné managementové kategorii dle Mezinárodní unie na ochranu přírody (IUCN). Zásadním je i fakt, že Šumava byla nejvíce postižena poválečným uspořádáním a železnou oponou. Ekofundamentalistické koncepce sice tento stav oslavují, dokonce se jim podařilo tento názor prosadit do Plánu péče o Národní park Šumava ustanovením o opuštěné krajině, ale jde spíš o nešťastný, než koncepční směr.

Ministerstvo životního prostředí deklaruje, že budou specifika národních parků řešena podzákonnými normami – vyhláškami. Ministerská deklarace má však dvě zásadní mezery. První je, že žádná vyhláška dosud neexistuje, i když z logiky věci vyplývá, že takové vyhlášky měly být předloženy k projednávání souběžně s návrhem novely zákona. A ta druhá je, že zejména Šumava má negativní zkušenosti s jejím řízením formou neustálých změn podzákonných předpisů. Deset dosavadních ředitelů šumavského parku, to je nekonečná změna koncepcí, měnících se podle ředitelů, ministrů a politických aparátů, to vše posvěceno podzákonnými předpisy.

Nekonečné změny pravidel vedou ke stálému plýtvání státních finančních prostředků vložené do této krajiny. Pouze jasný a neohebný zákon spolu s jasně nastavenou zonací tomu mohou zabránit. O to víc mě napadá otázka: „proč někomu vadí jasná pravidla a řád?"